

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

01008, м. Київ, вул. М. Грушевського, 5

« 02 » жовтня 2020 р.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

Вул. Жилянська, 14, м. Київ, 01033

Суб'єкт права на конституційне подання

50 народних депутатів України

Уповноважений за дорученням
представник суб'єкта конституційного подання:

Кіт Андрій Богданович

(посвідчення № 327)

01008, Україна, місто Київ,

Вул. М. Грушевського, 5

Ел. пошта: kit@rada.gov.ua

Тел.: (044) 255-26-75

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

щодо перевірки відповідності Конституції України (конституційності) абзацу другого, абзаців 25-26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України №562-ІХ, абзаців першого та другого п. 7-1 розділу

V Прикінцевих та перехідних положень Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України №562-ІХ, Розпорядження

Кабінету Міністрів України «Про затвердження перспективного плану формування територій громад Львівської області» № 624-р від 27.05.2020 р.,
Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про визначення адміністративних центрів та затвердження територій територіальних громад Львівської області» №718-р від 12.06.2020 року

I. Відповідно до пункту 1 частини першої, частини другої статті 150 Конституції України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., № 30, ст. 141) (далі - Конституція України; Основний Закон України), статей 51, 52 Закону України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року № 2136-VIII (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 35, стор. 6, ст. 376) (далі - Закон України «Про Конституційний Суд України») суб'єкт права на конституційне подання - _____ народних депутатів України звертаються до Конституційного Суду України з письмовим клопотанням:

1) визнати такою, що не відповідає ч. 2 статті 5, статті 7, статті 8, частині другій статті 19, статті 38, статті 140, статті 146 Конституції України **ч. 2 статті 1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»** в редакції Закону України «Про внесення змін до деяких Законів України щодо визначення територій та адміністративних центрів територіальних громад» від 16 квітня 2020 року № 562-IX («Голос України» від 13.05.2020 року №79; далі – Закон № 562-IX);

2) визнати такими, що не відповідають п. 29 ст. 85, статті 132, статті 133 Конституції України **ч. 25 та ч. 26 статті 1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»** в редакції Закону України № 562-IX;

3) визнати такою, що не відповідає ч. 2 статті 5, статті 7, частині другій статті 19, статті 146 Конституції України **ч. 1 пункту 7-1 розділу V «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»** в редакції Закону України № 562-IX;

4) визнати такими, що не відповідають частині другій ст. 5, ст. 7, частині 2 статті 19, ст. 38, пункту 13 ст. 92, ст. 140 Конституції України:

- **Розпорядження Кабінету Міністрів України № 624-р** від 27.05.2020 р. «Про затвердження перспективного плану формування територій громад Львівської області» в частині включення територіальних громад міста Винники та міста Дубляни, селища Брюховичі до території Львівської територіальної громади, територіальної громади міста Стебник до території Дрогобицької територіальної громади, територіальної громади міста Соснівка до території Червоноградської територіальної громади, територіальної громади міста Угнів до території Белзької територіальної громади;

- **Розпорядження Кабінету Міністрів України №718-р** від 12.06.2020 року «Про визначення адміністративних центрів та затвердження територій територіальних громад Львівської області» в частині включення територіальних громад міста Винники та міста Дубляни, селища Брюховичі до території Львівської територіальної громади, територіальної громади міста Стебник до території Дрогобицької територіальної громади, територіальної громади міста Соснівка до території Червоноградської територіальної громади, територіальної громади міста Угнів до території Белзької територіальної громади.

II. 16 квітня 2020 року Верховна Рада України ухвалила Закон України № 562-IX «Про внесення змін до деяких Законів України щодо визначення територій та адміністративних центрів територіальних громад», який набув чинності 14 травня 2020 року, яким, окрім іншого, внесено зміни до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21 травня 1997 року.

На підставі вказаного, 27 травня 2020 року Кабінетом Міністрів України прийнято Розпорядження № 624-р «Про затвердження перспективного плану формування територіальних громад Львівської області», а 12 червня 2020 року прийнято Розпорядження Кабінету Міністрів України №718-р «Про визначення адміністративних центрів та затвердження територій територіальних громад Львівської області». В результаті вирішено, без встановлення нормативного

порядку з'ясування волі жителів територіальних громад низки міст Львівської області, примусово утворити нові територіальні громади.

Як наслідок, приписами вказаних нормативно-правових актів: порушено первинне право Українського народу на здійснення влади, зокрема через органи місцевого самоврядування (ст. 5 Конституції України); заперечено конституційні принципи визнання та гарантування місцевого самоврядування в Україні (ст. 7 Конституції України); свавільно змінено конституційний статус територіальної громади в Україні (ст. 140 Конституції України); обмежено права членів територіальних громад вільно обирати і бути обраними до органів місцевого самоврядування (ст. 38 Конституції України) та ін.

Твердження щодо неконституційності наведених приписів нормативно-правових актів обґрунтовуються нижчевикладеним.

1. Щодо неконституційності ч. 2 статті 1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», в редакції Закону України № 562-ІХ.

В ч. 2 статті 1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», в редакції Закону України № 562-ІХ, передбачено, що територіальна громада це - жителі, об'єднані постійним проживанням у межах села, селища, міста, що є самостійними адміністративно-територіальними одиницями, або добровільне об'єднання жителів кількох сіл, селищ, міст, що мають єдиний адміністративний центр.

Натомість, відповідно до частини 1 статті 140 Конституції України, місцеве самоврядування є правом територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання у *сільську громаду жителів кількох сіл*, селища та міста – самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України.

Таким чином, згідно Конституції України, територіальна громада це - жителі села, селища та міста або ж добровільне об'єднання у *сільську громаду* жителів кількох сіл. Інакше кажучи, жителі кожного міста є, за замовчуванням і за визначенням - територіальною громадою. Цей статус - безумовний,

невідчужуваний і не може змінюватися до того моменту, допоки існує саме місто.

Слід підкреслити, що чітке визначення змістовних меж поняття та конституційного статусу територіальної громади не є предметом абстрактної наукової дискусії, а має важливе прикладне значення, оскільки саме територіальна громада є первинним суб'єктом місцевого самоврядування, основним носієм його функцій і повноважень. Територіальна громада не може існувати без притаманного їй каталогу вказаних функцій і повноважень, серед яких, зокрема, але не виключно: невід'ємне право територіальної громади міста самостійно вирішувати питання місцевого значення прямо (через вибори чи референдуми) або опосередковано (через органи місцевого самоврядування).

Крім того, очевидно, що вказана норма закону створює суттєві непорозуміння щодо трактування поняття “територіальна громада”, допускає її неоднакове і надмірно дискреційне застосування. Європейська Комісія за демократію через право відзначила, що однією зі складових верховенства права є правова визначеність; вона вимагає, щоб правові норми були чіткими й точними, спрямованими на те, щоб забезпечити постійну прогнозованість ситуацій та правовідносин, що виникають. Юридична визначеність є ключовою у питанні розуміння верховенства права; держава зобов'язана дотримуватися та застосовувати у прогнозований і послідовний спосіб ті закони, які вона ввела в дію (Доповідь „Верховенство права“, схвалена Європейською Комісією „За демократію через право“ (Венеційською Комісією) на 86-му пленарному засіданні 25-26 березня 2011 року).

Такий підхід знайшов своє активне відображення і в судовій практиці різних юрисдикцій: “Юридична визначеність є неодмінним елементом принципу верховенства права і вимагає від законодавця чіткості, зрозумілості, однозначності правових норм, їх передбачуваності (прогнозованості) для забезпечення стабільного правового становища людини” (Рішення у справі „Брумареску проти Румунії“ (Brumărescu v. Romania) від 28 жовтня 1999 року; також: Рішення Конституційного Суду України від 27 лютого 2018 року № 1-

p/2018).

Інший підхід не може забезпечити однакове застосування норми, не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці і неминуче призводить до сваволі. Обмеження основних прав людини та громадянина і втілення цих обмежень на практиці допустиме лише за умови забезпечення передбачуваності застосування правових норм, встановлюваних такими обмеженнями” (Рішення КСУ у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу восьмого пункту 5 частини першої статті 11 Закону України «Про міліцію»).

У контексті статті 8 Конституції України юридична визначеність забезпечує адаптацію суб'єкта правозастосування до нормативних умов правової дійсності та його впевненість у своєму правовому становищі, а також захист від свавільного втручання з боку держави у сферу його прав. Юридичну визначеність необхідно розуміти через такі її складові: чіткість, зрозумілість, однозначність норм права; право особи у своїх діях розраховувати на розумну та передбачувану стабільність існуючого законодавства та можливість передбачати наслідки застосування норм права (легітимні очікування). Кожна особа залежно від обставин повинна мати можливість орієнтуватися в тому, яка саме норма права застосовується у певному випадку, та мати чітке розуміння щодо настання конкретних юридичних наслідків у відповідних правовідносинах з огляду на розумну та передбачувану стабільність норм права (Рішення КСУ у справі за конституційним поданням 49 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень розділу I, пункту 2 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213-VIII від 23 січня 2020 року № 1-p/2020).

Конституційний Суд України вказав, що зміст прав і свобод людини – це умови і засоби, які визначають матеріальні та духовні можливості людини,

необхідні для задоволення потреб її існування і розвитку. Обсяг прав людини – це кількісні показники відповідних можливостей, які характеризують його множинність, величину, інтенсивність і ступінь прояву та виражені у певних одиницях виміру. Звуження змісту прав і свобод означає зменшення ознак, змістовних характеристик можливостей людини, які відображаються відповідними правами та свободами, тобто якісних характеристик права. Звуження обсягу прав і свобод – це зменшення кола суб'єктів, розміру території, часу, розміру або кількості благ чи будь-яких інших кількісно вимірюваних показників використання прав і свобод, тобто їх кількісної характеристики.

У Рішенні по справі про постійне користування земельними ділянками, Конституційний суд відзначив, що скасування конституційних прав і свобод – це їх офіційна (юридична або фактична) ліквідація. Звуження змісту та обсягу прав і свобод є їх обмеженням. У традиційному розумінні діяльності визначальними поняття змісту прав людини є умови і засоби, які становлять можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування та розвитку. Обсяг прав людини – це їх сутнісна властивість, виражена кількісними показниками можливостей людини, які відображені відповідними правами, що не є однорідними і загальними. Загальновизнаним є правило, згідно з яким сутність змісту основного права в жодному разі не може бути порушена. Україна як демократична і правова держава закріпила принцип поваги і непорушності прав та свобод людини, утвердження і забезпечення яких є головним обов'язком держави. Конституційний принцип правової держави вимагає від неї утримуватися від обмеження загальновизнаних прав і свобод людини і громадянина, в тому числі майнових прав (Рішення КСУ у справі про постійне користування земельними ділянками, № 5-рп/2005, КСУ 2005).

Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою (стаття 1 Конституції України). Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого

самоврядування (частина друга статті 5 Конституції України). В Україні визнається і гарантується місцеве самоврядування (стаття 7 Конституції України). Верховна Рада України, натомість внівши зміни до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», втрутилась в конституційно-правову природу міст (і селищ), допустила можливість позбавлення жителів селищ і міста невід'ємних прав територіальної громади.

Виходячи з викладеного, ч. 2 статті 1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», в редакції Закону України № 562-ІХ, в частині включення до добровільного об'єднання жителів селищ та міст суперечить статті 5, 7 і 140 Конституції України.

2. Щодо неконституційності ч. 25 та ч. 26 ст. 1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України № 562-ІХ

Відповідно до ч. 25 ст. 1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України № 562-ІХ адміністративний центр територіальної громади це - населений пункт (село, селище, місто), що має розвинену інфраструктуру і, як правило, розташований найближче до географічного центру території територіальної громади та в якому розміщується представницький орган місцевого самоврядування територіальної громади. В ч. 26 цієї ж статті закріплено, що територія територіальної громади це - нерозривна територія, в межах якої територіальна громада здійснює свої повноваження щодо вирішення питань місцевого значення відповідно до Конституції і законів України, як безпосередньо, так і через органи місцевого самоврядування.

Україна є унітарною державою. Територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною (частини друга, третя статті 2 Конституції України), має свою внутрішню організацію - територіальний устрій, який відповідно до статті 132 Конституції України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку

регіонів з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. Територія України поділяється на адміністративно-територіальні одиниці, які складають систему адміністративно-територіального устрою України (Рішення Конституційного Суду України №11-рп/2001 від 13.07.2001 року у справі № 1-39/2001).

Відповідно до ч. 1 ст. 133 Конституції України систему адміністративно-територіального устрою України складають: Автономна Республіка Крим, області, райони, міста, райони в містах, селища і села.

Функціонування і розвиток місцевого самоврядування є визначальним для будь-якої демократичної держави. Форми місцевого самоврядування у кожній державі зумовлюються її політичним, територіальним устроєм, історичними, національними, економічними та іншими ознаками (рішення Конституційного Суду України №11-рп/2001 від 13.07.2001 року у справі № 1-39/2001). Адміністративно-територіальна одиниця - це компактна частина єдиної території України, що є просторовою основою для організації і діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування (Рішення Конституційного Суду України №11-рп/2001 від 13.07.2001 року у справі № 1-39/2001).

Україна не тільки закріплює гарантії місцевого самоврядування в Конституції, а й визнає його як одну з фундаментальних засад демократичного устрою держави і суспільства. Система місцевого самоврядування у своїй основі визначається саме адміністративно-територіальним устроєм України (рішення Конституційного Суду України №11-рп/2001 від 13.07.2001 року у справі № 1-39/2001).

Таким чином, на законодавчому рівні не може бути визначено інших суб'єктів місцевого самоврядування та інших одиниць адміністративно-територіального устрою, крім передбачених Конституцією України. Відповідно до статті 146 Конституції України визначатися законом можуть лише ті питання організації місцевого самоврядування, формування, діяльності та

відповідальності органів місцевого самоврядування, які не врегульовані статтями 140, 141, 142, 143, 144, 145 Основного Закону України. Отже, Конституція України містить цілковито вичерпний перелік елементів системи адміністративно-територіального устрою та не передбачає таких елементів цієї системи як *“адміністративний центр територіальної громади”* чи *“територія територіальної громади”*.

Усе вказане свідчить про спробу зміни (підміни) національного територіального устрою, а тому **ч. 25, ч. 26 ст. 1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України № 562-IX суперечать статтям 132, 133 Конституції України.**

3. Щодо неконституційності ч. 1 пункту 7-1 розділу V «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України № 562-IX

Відповідно до ч. 1 пункту 7-1 розділу V «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України № 562-IX, до прийняття закону про адміністративно-територіальний устрій України визначення адміністративних центрів територіальних громад та затвердження територій територіальних громад здійснює Кабінет Міністрів України.

Окрім вищезазначених доводів щодо конституційних принципів адміністративно-територіальної організації України, які не можуть змінюватися шляхом прийняття законів, необхідно також підкреслити неприйнятність вирішення питань, віднесених до виключної компетенції парламенту, Кабінетом Міністрів України.

Згідно пункту 13 частини 1 статті 92 Конституції України виключно законами визначається територіальний устрій України, що є однією з найважливіших гарантій єдності і цілісності державної території. Це означає, що правовий режим адміністративно-територіальних одиниць як окремих складових адміністративно-територіального устрою України повинен

визначатися законами України (Рішення Конституційного Суду України №11-рп/2001 від 13.07.2001 року у справі № 1-39/2001).

Відповідно до п. 29 ч. 1 ст. 85 Конституції України, утворення і ліквідація районів, *встановлення і зміна меж районів і міст*, віднесення населених пунктів до категорії міст, найменування і перейменування населених пунктів і районів належить до повноважень Верховної Ради України.

Тож не викликає жодного сумніву, що надання Кабінету Міністрів України повноваження щодо «затвердження територій територіальних громад» в розумінні Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» є, по суті, наданням повноваження з «встановлення і зміни меж міст», що призводить до тих же юридичних наслідків та, відповідно, прямо суперечить п. 29 ч. 1 ст. 85 Конституції України.

Визначивши в розділі XI Конституції України основні засади функціонування місцевого самоврядування, його органів, матеріальну і фінансову основу тощо, Конституція України решту питань організації місцевого самоврядування, формування, діяльності та відповідальності його органів віднесла до визначення законом (стаття 146 Конституції). Тим самим на конституційному рівні передбачено створення правових умов для подальшого законодавчого врегулювання суспільних відносин у сфері місцевого самоврядування. Адже питання організації місцевого самоврядування, які не врегульовані Конституцією України, у тому числі умови та порядок об'єднання або роз'єднання територіальних громад сіл, селищ, міст, мають визначатися законом (стаття 146 Конституції України) (рішення КСУ від 18.06.2002 року № 12-рп/2002 у справі № 1-16/2002).

Кабінет Міністрів України у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, а також указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України. (ч. 3 ст. 113 Конституції України). Кабінет Міністрів України забезпечує виконання Конституції України, вживає заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина (п. 1, 2 ст. 116 Конституції України).

В Рішенні від 14 грудня 2000 року № 15-рп/2000 (справа про порядок виконання рішень Конституційного Суду України) Конституційний Суд України відзначив: "Верховна Рада України є єдиним органом законодавчої влади в Україні (стаття 75 Конституції України). Це означає, що право приймати закони, вносити до них зміни у разі, коли воно не здійснюється безпосередньо народом (статті 5, 38, 69, 72 Конституції України), належить виключно Верховній Раді України (пункт 3 частини першої статті 85 Конституції України) і не може передаватись іншим органам чи посадовим особам" (абзац другий пункту 3 мотивувальної частини).

В Рішенні Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення пункту 11 Прикінцевих положень Закону України „Про Державний бюджет України на 2016 рік“ від 8 липня 2016 року № 5-рп/2016, відзначено, що метою функціонального поділу державної влади на законодавчу, виконавчу та судову є, зокрема, розмежування повноважень між різними органами державної влади, що означає самостійне виконання кожним із них своїх функцій та здійснення повноважень відповідно до Конституції та законів України.

У Рішенні Конституційного Суду України від 13 червня 2019 року N 5-рп/2019 зазначено, що «... Основний Закон України як акт установчої влади, що належить народу, визначає, зокрема, засади державного устрою, принципи здійснення державної влади, систему і межі компетенції органів державної влади, механізм реалізації державно-владних повноважень. Важливою функцією Конституції України є обмеження державної влади як похідної вторинної від установчої влади народу. Закріплення в Основному Законі України положення, згідно з яким народ здійснює владу через органи державної влади, означає, що лише народ у Конституції України може визначити, які органи державної влади він уповноважує на здійснення влади від його імені... Здійснення державної влади на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову, завдяки визначеній Основним Законом України системі

стримувань і противаг забезпечує стабільність конституційного ладу, запобігає узурпації державної влади та узурпації виключного права народу визначати і змінювати конституційний лад в Україні.”

Ця позиція Конституційного Суду підтверджує необхідність уважного визначення Верховною Радою України, як загальнонаціональним представницьким органом влади, законодавчих меж здійснення управлінських (операційних) повноважень органів виконавчої влади, в тому числі – Кабінету Міністрів України, без порушення, водночас, меж, встановлених Конституцією України.

Натомість, ч. 1 п. 7-1 розділу V Прикінцеві та перехідні положення Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» (в редакції Закону України № 562-IX від 16 квітня 2020 р.) прийнята без врахування зазначених вимог.

Отже, ч. 1 пункту 7-1 розділу V «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України №562-IX суперечить п. 29 ч. 1 ст. 85, п. 13 статті 92 Конституції України.

4. Щодо неконституційності Розпоряджень Кабінету Міністрів України № 624-р від 27 травня 2020 року та №718-р від 12 червня 2020 року.

Розпорядженням Кабінету Міністрів України № 624-р від 27.05.2020 р. «Про затвердження перспективного плану формування територій громад Львівської області» та Розпорядженням Кабінету Міністрів України №718-р від 12.06.2020 року «Про визначення адміністративних центрів та затвердження територій територіальних громад Львівської області» до території Львівської територіальної громади імперативно (примусово), без з'ясування думки жителів відповідних населених пунктів, включено територіальні громади міст Винники та Дубляни, селища Брюховичі; до території Дрогобицької територіальної громади: територіальну громаду міста Стебник; до території Червоноградської територіальної громади -

територіальну громаду міста Соснівка; до території Белзької територіальної громади – територіальну громаду міста Ужнів.

Вказаними Розпорядженнями КМУ, всупереч статті 140 Конституції України, передбачено примусове об'єднання територіальних громад без наведення критеріїв для прийняття такого рішення, визначення його процедури, правових підстав і передумов.

Зазначеними Розпорядженнями передбачено утворення територіальних громад шляхом об'єднання жителів кількох міст (замість дозволених Конституцією України - кількох сіл), ними грубо порушено принцип добровільності об'єднання, недвозначно закріплений в ст. 140 Конституції України. Інакше кажучи, навіть здійснюючи надмірно розширювальне тлумачення вказаної норми національного Основного Закону та допустивши можливість об'єднання кількох міст в територіальну громаду, немає жодної можливості навіть для припущення, що таке об'єднання може відбуватися з порушенням зазначеного принципу добровільності.

Крім того, в результаті такого об'єднання міст, на відміну від сіл, територіальні громади міст не можуть припинити свого існування, оскільки це не передбачено Конституцією України, та зберігають своє невідчужуване право самостійно здійснювати місцеве самоврядування в межах, визначених Конституцією та законами, що не суперечать їй.

Тобто, добровільне об'єднання міських (селищних) територіальних громад, яке Конституцією України прямо не заборонено, не може розумітися як таке, що передбачає ліквідацію територіальної громади міста (селища). Територіальна громада кожного міста (селища), може об'єднатися з іншими територіальними громадами виключно на умовах: добровільності об'єднання; збереження права самостійного вирішення питань місцевого (міського, селищного) значення.

До прикладу, в розвиток положень частини першої статті 140 Конституції України щодо добровільного об'єднання у територіальну громаду встановлено детальний порядок добровільного об'єднання територіальних

громад, який закріплено, зокрема, в Законі України «Про добровільне об'єднання територіальних громад».

Саме конституційно визначена територіальна громада є первинним джерелом місцевої влади та визначальним суб'єктом місцевого самоврядування, перебуває у нерозривному конституційному зв'язку з відповідним органом місцевого самоврядування. Цей конституційний зв'язок не підлягає ліквідації шляхом прийняття законодавчих (зокрема й підзаконних) актів державної влади. Саме жителі територіальної громади наділені Конституцією України виключним правом та недоторканною свободою вирішувати питання місцевого значення.

Конституційний Суд України цілком обгрунтовано вважає, що обмеження щодо реалізації конституційних прав і свобод не можуть бути свавільними та несправедливими, вони мають встановлюватися виключно Конституцією і законами України, переслідувати легітимну мету, бути обумовленими суспільною необхідністю досягнення цієї мети, пропорційними та обгрутованими, у разі обмеження конституційного права або свободи законодавець зобов'язаний запровадити таке правове регулювання, яке дасть можливість оптимально досягти легітимної мети з мінімальним втручанням у реалізацію цього права або свободи і не порушувати сутнісний зміст такого права (Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення третього речення частини першої статті 13 Закону України "Про психіатричну допомогу" (справа про судовий контроль за госпіталізацією недієздатних осіб до психіатричного закладу) від 1 червня 2016 року № 2-рп/2016).

За Конституцією України єдиним джерелом влади в Україні є народ, який здійснює владу як безпосередньо, так і, зокрема, через органи місцевого самоврядування (частина друга статті 5). Добровільність - один з основних принципів об'єднання громад в Україні, основою якого є вільне волевиявлення громади. Таке вільне волевиявлення лежить в основі демократичного

суспільства і відноситься не лише до форми самого об'єднання, але і до порушення питання про об'єднання територіальної громади.

Саме тому в ч. 1 ст. 11 Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» передбачено, що перспективний план формування територій громад Автономної Республіки Крим, області розробляється Радою міністрів Автономної Республіки Крим, відповідною обласною державною адміністрацією згідно з методикою формування спроможних територіальних громад і охоплює всю територію Автономної Республіки Крим, області та будується на проведенні консультацій з органами місцевого самоврядування.

Конституцією України не передбачено об'єднання територіальних громад всупереч волі громади чи з ігноруванням (без з'ясування) її волі. Більше того, в Рішенні КСУ від 18.06.2002 року № 12-рп/2002 у справі № 1-16/2002, КСУ відзначив, що питання об'єднання або роз'єднання територіальних громад, виходячи з визначеного положеннями частини першої статті 140 Конституції України поняття "територіальна громада", має вирішуватися з урахуванням відповідного волевиявлення членів цих територіальних громад, яке здійснюється згідно з законом.

Натомість у вказаних Розпорядженнях ані необхідності, ані самого порядку врахування волевиявлення членів міських громад Львівської області не передбачено. Це при тому, що не лише в Конституції України, але у Європейській Хартії місцевого самоврядування встановлено, що *в процесі планування і прийняття рішень щодо всіх питань, які безпосередньо стосуються органів місцевого самоврядування, з останніми мають проводитися консультації, у міру можливості своєчасно і належним чином.* Більше того, в статті 5 Європейської Хартії місцевого самоврядування встановлено, що *зміни територіальних кордонів органів місцевого самоврядування не можуть здійснюватися без попереднього з'ясування думки відповідних місцевих громад.*

Кабінет Міністрів України, приймаючи розпорядження КМУ № 624-р від 27.05.2020 року та №718-р від 12.06.2020 року, проігнорував вимоги

Конституції України та Європейської Хартії місцевого самоврядування, грубо порушивши як зобов'язання України перед державами – членами Ради Європи, так і права низки територіальних громад Львівської області на участь у місцевому самоврядуванні, позбавив жителів низки міст Львівської області права брати участь в місцевому самоврядуванні через органи місцевого самоврядування, що є конституційно гарантованим правом територіальної громади.

В Рапорті Моніторингового комітету Конгресу місцевих і регіональних влад Ради Європи «Місцева і регіональна демократія у Франції», затвердженого 22 березня 2016 року на 30-тій сесії у Стразбурзі (Франція) наголошено на важливості "попередньої консультації", закріпленої в Хартії для "відповідних місцевих громад" особливо перед зміною регіональних меж та злиттями такі консультації слід проводити з офіційними представниками кожного регіону. Визнано, що суттєвою процедурною гарантією, покликаною забезпечувати просторовий компонент місцевої автономії та виразну ідентичність кожної територіальної громади.

Відповідно до сформованої юридичної позиції, Конституційний Суд України враховує приписи чинних міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, та практику тлумачення і застосування цих договорів міжнародними органами, юрисдикцію яких визнала Україна. (Рішення Конституційного Суду України від 01 червня 2016 року № 2-рп/2016).

В частині 1 статті 141 Конституції України визначено, що до складу сільської, селищної, міської, районної, обласної ради входять депутати, які обираються жителями села, селища, міста, району, області на основі загального, рівного, прямого виборчого права шляхом таємного голосування. Вибори до органів місцевого самоврядування жителів міста – міські ради та до їх виконавчих органів є складовою гарантованого Україною місцевого самоврядування відповідної територіальної громади і не може бути порушеним без згоди самої громади. Натомість, нівелюючи значення територіальних

громад низки міст Львівської області, на підставі розпоряджень КМУ вибори до міських рад відповідних міст не відбуватимуться.

Здійснення народного волевиявлення є реалізацією народом своєї влади шляхом затвердження відповідних рішень (законів) і формування органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні. Реалізація громадянами України конституційних прав і свобод, передусім права голосу на виборах і референдумі, є складовою процесу здійснення влади народом безпосередньо (рішення Конституційного Суду України № 6-рп/2005 від 5 жовтня 2005 року у справі № 1-5/2005).

Згідно зі статтею 5 Основного Закону України носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ, який здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування (частина друга); виключно народові належить право визначати і змінювати конституційний лад в Україні, яке не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами (частина третя). Положення "носієм суверенітету... є народ" закріплює принцип народного суверенітету, згідно з яким влада Українського народу є первинною, єдиною і невідчужуваною, тобто органи державної влади та органи місцевого самоврядування здійснюють владу в Україні, що походить від народу.

"Воля народу, - наголошується в Загальній декларації прав людини (995_015), - повинна бути основою влади уряду; ця воля повинна виявлятися у періодичних і нефальсифікованих виборах, які повинні провадитись при загальному і рівному виборчому праві шляхом таємного голосування або ж через інші рівнозначні форми, що забезпечують свободу голосування" (частина третя статті 21). Основним Законом України гарантовано здійснення народом влади також через сформовані у встановленому Конституцією та законами України порядку органи законодавчої, виконавчої, судової влади та органи місцевого самоврядування (частина друга статті 5) (Рішення Конституційного Суду України № 6-рп/2005 від 5 жовтня 2005 року у справі № 1-5/2005 про здійснення влади народом).

Конституційне право жителів територіальної громади міста – обирати міську раду, міського голову, брати участь у формуванні виконавчих органів, у сформованих територіях територіальних громадах територіальні громад є непорушним. В іншому випадку, втрачається конституційно зумовлений нерозривний зв'язок територіальної громади міста та її органів місцевого самоврядування.

Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави (ст. 3 Основного Закону). Гарантована Конституцією України рівність усіх людей в їх правах і свободах означає необхідність забезпечення їм рівних правових можливостей для реалізації однакових за змістом та обсягом прав і свобод. На це вказував і Європейський суд з прав людини, стверджуючи, що відмінність у ставленні є дискримінаційною тоді, коли немає об'єктивного і обґрунтованого виправдання (§ 51 рішення у справі „Stec and Others v. the United Kingdom“ від 6 липня 2005 року).

Конституційний Суд України постановив, що всі елементи права об'єднуються якістю, що відповідає ідеології справедливості, ідеї права, яка значною мірою дістала відображення в Конституції України. Таке розуміння права не дає підстав для його ототожнення із законом, який іноді може бути й несправедливим, у тому числі обмежувати свободу та рівність особи. Справедливість - одна з основних засад права, є вирішальною у визначенні його як регулятора суспільних відносин, одним із загальнолюдських вимірів права. Зазвичай справедливість розглядають як властивість права, виражену, зокрема, в рівному юридичному масштабі поведінки й у пропорційності юридичної відповідальності вчиненому правопорушенню. У сфері реалізації права справедливість проявляється, зокрема, у рівності всіх перед законом, відповідності злочину і покарання, цілях законодавця і засобах, що обираються для їх досягнення (Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності

Конституції України (конституційності) положень статті 69 Кримінального кодексу України (справа про призначення судом більш м'якого покарання) від 2 листопада 2004 року № 15-пн/2004).

Рівність та недопустимість дискримінації особи є не тільки конституційними принципами національної правової системи України, а й фундаментальними цінностями світового співтовариства, на чому наголошено у міжнародних правових актах з питань захисту прав і свобод людини і громадянина, зокрема у Міжнародному пакті про громадянські і політичні права 1966 року (статтях 14, 26), Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року (статті 14), Протоколі № 12 до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року (статті 1), ратифікованих Україною та у Загальній декларації прав людини 1948 року (статтях 1, 2, 7). Гарантована Конституцією України рівність усіх людей в їх правах і свободах означає необхідність забезпечення їм рівних правових можливостей як матеріального, так і процесуального характеру для реалізації однакових за змістом та обсягом прав і свобод. (рішення Конституційного Суду України № 9-рп/2012 від 12 квітня 2012 року у справі № 1-10/2012 про рівність сторін судового процесу).

Ще раз необхідно підкреслити, що в результаті прийняття відповідних нормативних актів, скасовується можливість участі у виборах до органів місцевого самоврядування в об'єднаних територіальних громадах – виконавчих органів – жителів низки міст. Таким чином, жителі низки міст в складі Львівської області позбавлені окремих виборчих прав за місцем проживання.

Відомо, що обмеження, які переслідують істотну мету, мають бути об'єктивно виправданими, обґрунтованими – тобто розмірними. Зазвичай така перевірка здійснюється за трьома критеріями: придатність, необхідність і заборона надмірності. Логічним розвитком цієї вимоги є правило, згідно з яким, якщо існують менш обтяжливі шляхи досягнення цих цілей, вони мають бути використані. Вимога об'єктивної виправданості означає також, що розмір

(обсяг) самого обмеження має бути диференційований в нормативному й індивідуальному акті залежно від конкретних обставин.

При прийнятті вказаних розпоряджень Кабінету Міністрів України не враховано, що територіальні громади міст не можуть бути примусово ліквідовані та (або) усунені від вирішення питань місцевого (міського) значення, межі її повноважень та сфера дії її прав як територіальної громади, закріплених Конституцією України, не може бути свавільно змінена підзаконним нормативно-правовим актом.

Отже, Розпорядження Кабінету Міністрів України № 624-р від 27.05.2020 р. «Про затвердження перспективного плану формування територій громад Львівської області» та Розпорядження Кабінету Міністрів України №718-р від 12.06.2020 року «Про визначення адміністративних центрів та затвердження територій територіальних громад Львівської області» в частині включення територіальних громад міста Винники та міста Дубляни, селища Брюховичі до території Львівської територіальної громади, територіальної громади міста Стебник до території Дрогобицької територіальної громади, територіальної громади міста Соснівка до території Червоноградської територіальної громади, територіальної громади міста Ужнів до території Белзької територіальної громади суперечить частині другій ст. 5, ст. 7, частині 2 статті 19, ст. 38, пункту 13 ст. 92, ст. 140, 141 Конституції України.

III. Щодо невідкладності розгляду конституційного подання

Відповідно до частини другої статті 75 Закону України «Про Конституційний Суд України» строк конституційного провадження не повинен перевищувати шість місяців, якщо інше не встановлено цим Законом.

Згідно із пунктом 3 частини третьої статті 75 Закону України «Про Конституційний Суд України» строк конституційного провадження не може

перевищувати один календарний місяць для справ, щодо яких Сенат, Велика палата визнали конституційне провадження невідкладним.

У § 47 Регламенту Конституційного Суду України, ухваленого на спеціальному пленарному засіданні Конституційного Суду України Постановою Конституційного Суду України від 22 лютого 2018 року № 1-пс/2018 (Офіційний вісник України, 2018 , № 21, стор. 35, стаття 696, код акта 89335/2018), вказано, що питання про визнання конституційного провадження у справі невідкладним розглядається на засіданні Сенату, Великої палати одночасно з розглядом питання про форму конституційного провадження у справі за пропозицією Судді-доповідача у справі.

Абзац 3 підпункту 2 пункту 2 Закону України «Про внесення змін до деяких Законів України щодо визначення територій та адміністративних центрів територіальних громад» визначає: «Рішення Кабінету Міністрів України про визначення адміністративних центрів територіальних громад та затвердження територій територіальних громад подається до Центральної виборчої комісії для прийняття нею рішення про призначення перших місцевих виборів депутатів сільських, селищних, міських рад і сільських, селищних, міських голів відповідних територіальних громад».

Підпункт 2 пункту 2 Прикінцевих положень Закону України «Про внесення змін до деяких Законів України щодо визначення територій та адміністративних центрів територіальних громад» визначає у 2020 році перші місцеві вибори депутатів сільських, селищних, міських рад і відповідних сільських, селищних, міських голів територіальних громад, території яких затверджені Кабінетом Міністрів України на підставі цього Закону, проводяться одночасно з черговими місцевими виборами 2020 року.

Зважаючи на необхідність оголошення виборчого процесу та строки проведення виборів в Україні, виходячи з вище наведеного та з метою мінімізації наслідків, які можуть бути завдані Розпорядженням Кабінету Міністрів України № 624-р від 27.05.2020 року та Розпорядженням Кабінету Міністрів України № 718-р від 12.06.2020 року наявні всі підстави для

визначення конституційного провадження за цим конституційним поданням як невідкладного.

Враховуючи те, що Конституція України має найвищу юридичну силу, а закони та інші нормативно-правові акти повинні їй відповідати, зважаючи на необхідність утвердження конституційного правопорядку та забезпечення балансу влади в державі, на підставі статей 2, 8, 22, 38, 140 Конституції України, керуючись статтями 7, 8, 50, 51, 52, 64, 70, 75, 84 Закону України «Про Конституційний Суд України», § 47 Регламенту Конституційного Суду України,-

ПРОСИМО:

1. Відкрити конституційне провадження за конституційним поданням щодо перевірки відповідності Конституції України (конституційності) ч. 2 ст. 1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України №562-IX в частині включення до добровільного об'єднання жителів селищ, міст, ч. 25 та ч. 26 статті 1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України № 562-IX ч. 1 п. 7-1 розділу V Прикінцевих та перехідних положень Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції в редакції Закону України №562-IX, Розпорядження Кабінету Міністрів України № 624-р від 27.05.2020 р. «Про затвердження перспективного плану формування територій громад Львівської області», Розпорядження Кабінету Міністрів України №718-р від 12.06.2020 року «Про визначення адміністративних центрів та затвердження територій територіальних громад Львівської області»;

2. Визнати такою, що не відповідає ч. 2 статті 5, статті 7, статті 8, частині другій статті 19, статті 38, статті 140, статті 146 Конституції України ч. 2 статті 1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України «Про внесення змін до деяких Законів України щодо визначення територій та адміністративних центрів територіальних громад» від

16 квітня 2020 року № 562-IX («Голос України» від 13.05.2020 року №79; далі – Закон № 562-IX);

3. Визнати такими, що не відповідають п. 29 ст. 85, статті 132, статті 133 Конституції України ч. 25 та ч. 26 статті 1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України № 562-IX;

4. Визнати такою, що не відповідає ч. 2 статті 5, статті 7, частині другій статті 19, статті 146 Конституції України ч. 1 пункту 7-1 розділу V «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України № 562-IX;

5. Визнати такими, що не відповідають частині другій ст. 5, ст. 7, частині 2 статті 19, ст. 38, пункту 13 ст. 92, ст. 140 Конституції України:

- Розпорядження Кабінету Міністрів України № 624-р від 27.05.2020 р. «Про затвердження перспективного плану формування територій громад Львівської області» в частині включення територіальних громад міста Винники та міста Дубляни, селища Брюховичі до території Львівської територіальної громади, територіальної громади міста Стебник до території Дрогобицької територіальної громади, територіальної громади міста Соснівка до території Червоноградської територіальної громади, територіальної громади міста Угнів до території Белзької територіальної громади;

- Розпорядження Кабінету Міністрів України №718-р від 12.06.2020 року «Про визначення адміністративних центрів та затвердження територій територіальних громад Львівської області» в частині включення територіальних громад міста Винники та міста Дубляни, селища Брюховичі до території Львівської територіальної громади, територіальної громади міста Стебник до території Дрогобицької територіальної громади, територіальної громади міста Соснівка до території Червоноградської територіальної громади, територіальної громади міста Угнів до території Белзької територіальної громади.

6. Визнати провадження за цим поданням невідкладним та розглянути його у строки, передбачені частиною третьою статті 75 Закону України "Про Конституційний Суд України".

Відомості про представників суб'єкта права на конституційне подання:
Кіт Андрій Богданович (посвідчення № 327), 01008, Україна, місто Київ, вул.
М. Грушевського, 5, Ел. пошта: kit@rada.gov.ua, тел.: (044) 255-26-75

Додатки:

1. Додаток до конституційного подання щодо перевірки відповідності Конституції України (конституційності) абзацу другого ст. 1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України №562-ІХ в частині включення до добровільного об'єднання жителів селищ та міст, абзацу першого п. 7-1 розділу V Прикінцевих та перехідних положень Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції в редакції Закону України №562-ІХ, абзацу першого п. 7-1 розділу V Прикінцевих та перехідних положень Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України №562-ІХ, Розпорядження Кабінету Міністрів України № 624-р від 27.05.2020 р. «Про затвердження перспективного плану формування територій громад Львівської області», Розпорядження Кабінету Міністрів України №718-р від 12.06.2020 року «Про визначення адміністративних центрів та затвердження територій територіальних громад Львівської області»

2. Витяг з Конституції України від 28 червня 1996 року №254к/96-ВР на 7 арк.;
3. Витяг із Закону України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року №2136-VIII на 4 арк.;
4. Витяг з Європейської Хартії місцевого самоврядування від 15 жовтня 1985 року, ратифіковано Законом № 452/97-ВР від 15.07.1997 року *на 2 арк.;*
5. Витяг з Рапорту моніторингового комітету Конгресу місцевих та регіональних влад CG30(2016)06-final, затвердженого 22 березня 2016 року на 30-й сесії у Страсбургу, Франція на 5 арк.;
6. Витяг із Виборчого кодексу України від 19 грудня 2019 року № 396-ІХ на 1 арк.;

7. Витяг із Загальної декларації прав людини, прийнята та проголошена в резолюції 217 А (III) Генеральної Асамблеї від 10 грудня 1948 року на 1 арк.;
8. Витяг із Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо визначення територій та адміністративних центрів територіальних громад» від 16.04.2020 р. №562-IX на 1 арк.;
9. Витяг із Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» від 05 лютого 2015 року № 157-VIII на 1 арк.;
10. Витяг із Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21 травня 1997 р. № 280/97-ВР на 3 арк.;
11. Витяг із Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04 листопада 1950 року, ратифіковано Законом № 475/97-ВР від 17.07.97 року на 1 арк.;
12. Витяг із Протоколу №12 до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, ратифіковано Законом № 3435-IV від 09.02.2006 року на 1 арк.;
13. Витяг із Регламенту Конституційного Суду України від 22 лютого 2018 року № 1-пс/2018 на 1 арк.;
14. Витяг із Розпорядження Кабінету Міністрів України №624-р від 27.05.2020 р. «Про затвердження перспективного плану формування територій громад Львівської області» на 3 арк.;
15. Витяг із Розпорядження Кабінету Міністрів України №718-р від 12.06.2020 р. «Про визначення адміністративних центрів та затвердження територій територіальних громад Львівської області» на 3 арк.;
16. Витяг із Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, ратифікований Указом Президії Верховної Ради Української РСР № 2148-VIII від 19 жовтня 1973 р. на 2 арк.;
17. Рішення Конституційного Суду України від 12 квітня 2012 року № 9-рп/2012 у справі № 1-10/2012 на 3 арк.;

- 18.Рішення Конституційного Суду України від 13 липня 2001 року № 11-рп/2001 у справі № 1-39/2001 на 5 арк.;
- 19.Рішення Конституційного Суду України від 13 червня 2019 року № 5-р/2019 у справі № 1-17/2018 (5133/16) на 6 арк.;
20. Рішення Конституційного Суду України від 14 грудня 2000 року № 15-рп/2000 у справі № 1-31/2000 на 5 арк.;
21. Рішення Конституційного Суду України від 18 червня 2002 року № 12-рп/2002 у справі № 1-16/2002 на 4 арк.;
- 22.Рішення Конституційного Суду України від 2 березня 1999 року №2-рп/99 у справі № 1-18/99 на 4 арк.;
23. Рішення Конституційного Суду України від 5 жовтня 2005 року № 6-рп/2005 у справі № 1-5/2005 на 5 арк.;
24. Рішення Конституційного Суду України від 8 липня 2016 року № 5-рп/2016 у справі № 1-27/2016 на 3 арк.;
25. Рішення Конституційного Суду України від 27 лютого 2018 року № 1-р/2018 у справі № 1-6/2018 на 6 арк.;
26. Рішення Конституційного Суду України від 29 червня 2010 року № 17-рп/2010 у справі № 1-25/2010 на 5 арк.;
27. Рішення Конституційного Суду України від 23 січня 2020 року № 1-р/2020 у справі 1-5/2018 (746/15) на 8 арк.;
28. Рішення Конституційного Суду України від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005 у справі № 1-17/2005 на 11 арк.;
- 29.Рішення Конституційного Суду України від 1 червня 2016 року № 2-рп/2016 у справі № 1-1/2016 на 4 арк.;
- 30.Рішення Конституційного Суду України від 2 листопада 2004 року № 15-рп/2004 у справі № 1-33/2004 на 12 арк.;
- 31.Рішення Європейського Суду з прав людини від 28 листопада 1999 року у справі «Брумареску проти Румунії» (Case of Brumărescu v. Romania) на 32 арк.;

32. Рішення Європейського Суду з прав людини від 6 липня 2005 року у справі «Стек та інші проти Сполученого Королівства» (CASE OF STEC AND OTHERS V. THE UNITED KINGDOM) на 19 арк.;
33. Доповідь „Верховенство права“, схвалена Європейською Комісією „За демократію через право“ (Венеційською Комісією) на 86-му пленарному засіданні 25-26 березня 2011 року; *на 17 арк.;*
34. Копія посвідчення народного депутата України Кота Андрія Богдановича на 1 арк.

ДОДАТОК ДО КОНСТИТУЦІЙНОГО ПОДАННЯ

щодо перевірки відповідності Конституції України (конституційності) абзацу другого, абзаців 25-26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України №562-ІХ, абзаців першого та другого п. 7-1 розділу V Прикінцевих та перехідних положень Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України №562-ІХ, Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про затвердження перспективного плану формування територій громад Львівської області» № 624-р від 27.05.2020 р., Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про визначення адміністративних центрів та затвердження територій територіальних громад Львівської області» №718-р від 12.06.2020 року

№ п/п	Прізвище, ім'я, по батькові	Номер посвідчення	Підпис
1.	Кит Андрій Богданович	327	
2.	Куряк Мишля Іванович	232	
3.	Лашняк М.В	367	
4.	Захарченко Б.В	411	
5.	Суха О.С.	512	
6.	Бабенко М.В	296	
7.	Вельможенко С.В	813	
8.	Лущенко З.Д	277	
9.	Рембовна П.П.	272 218	
10.	Триб Р.О	310	
11.	Литашев О.А.	314	
12.	Цицарук В.І.	151	
13.	Лобанов Л.І.	262	
14.	Скорик М.І.	140	

14 (чотиринадцять) підписів

**Продовження додатку до конституційного подання
щодо перевірки відповідності Конституції України (конституційності)
абзацу другого, абзаців 25-26 Закону України «Про місцеве самоврядування в
Україні» в редакції Закону України №562-ІХ, абзаців першого та другого п. 7-
1 розділу V Прикінцевих та перехідних положень Закону України «Про
місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України №562-ІХ,
Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про затвердження
перспективного плану формування територій громад Львівської області» №
624-р від 27.05.2020 р., Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про
визначення адміністративних центрів та затвердження територій
територіальних громад
Львівської області» №718-р від 12.06.2020 року**

№ п/п	Прізвище, ім'я, по батькові	Номер посвідчення	Підпис
15.	Мельник О.Д.	266	
16.	Меремонюк В.Ю.	270	
17.	Меремонюк М.А.	209 259	
18.	Войтович М.С.	79	
19.	Танієв М.М.	187	
20.	Туркодовський Н.І.	150	
21.	Тереминська К.Ю.	129	
22.	Тютюнник В.С.	260	
23.	Тютюнник О.С.	116	
24.	Усаченко О.В.	139	
25.	Пучков І.В.	106	
26.	Пучков С.С.	92	
27.	Пучков С.С.	294	
28.	Пучков С.С.	29	

**Продовження додатку до конституційного подання
щодо перевірки відповідності Конституції України (конституційності)
абзацу другого, абзаців 25-26 Закону України «Про місцеве самоврядування в
Україні» в редакції Закону України №562-ІХ, абзаців першого та другого п. 7-
1 розділу V Прикінцевих та перехідних положень Закону України «Про
місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України №562-ІХ,
Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про затвердження
перспективного плану формування територій громад Львівської області» №
624-р від 27.05.2020 р., Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про
визначення адміністративних центрів та затвердження територій
територіальних громад
Львівської області» №718-р від 12.06.2020 року**

№ п/п	Прізвище, ім'я, по батькові	Номер посвідчення	Підпис
29.	Рудик Сергій Ярославович	399	.
30.	Семинський Д.В	406	
31.	Юрчишин О.С.	301	
32.	Богданець А.В	364	
33.	Соломucha Д.В	32	
34.	Тегурман Е.О	82	
35.	Клизицький Р.П.	206	
36.	Саврасов М.В	207	
37.	Ряткович В.М	427	
38.	Бойдар М.П.	320	
39.	Землинський-Цимцадзе Ю.О.	195	
40.	Котковська А.П.	199	
41.	Тимін А.С.	193	
42.	Загорюк М.В.	189	

**Продовження додатку до конституційного подання
щодо перевірки відповідності Конституції України (конституційності)
абзацу другого, абзаців 25-26 Закону України «Про місцеве самоврядування в
Україні» в редакції Закону України №562-ІХ, абзаців першого та другого п. 7-
1 розділу V Прикінцевих та перехідних положень Закону України «Про
місцеве самоврядування в Україні» в редакції Закону України №562-ІХ,
Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про затвердження
перспективного плану формування територій громад Львівської області» №
624-р від 27.05.2020 р., Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про
визначення адміністративних центрів та затвердження територій
територіальних громад
Львівської області» №718-р від 12.06.2020 року**

№ п/п	Прізвище, ім'я, по батькові	Номер посвідчення	Підпис
43.	Ситюк О.М.	194	
44.	Феденко С.Р.	190	
45.	Богровська С.А.	212	
46.	Лиминко В.А.	210	
47.	А. Рущишин	318	
48.	С. Кур'яков	197	
49.	Величкова М.Р.	209	
50.	Дончаренко О.О.	338	
51.			
52.	Всього: 50 (п'ятдесят) підписів народних депутатів України.		
53.			
54.	Територія заснування		
55.	керівника управління кадрів Апарату Верховної Ради України		
56.			

О. Селеня
30.09.2020